

Ένα κάθε μήνα.

Τήν Κυριακή τῶν Βαΐων, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία μας «έορτάζει τήν λαμπράν καί ἔνδοξον πανήγυριν τῆς εἰς Ἱερουσαλήμ εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὅπως σημειώνει τό συναξάρι τῆς ἡμέρας.

Καί ὅλες οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες μοσχοβολοῦν βάγια καί δάφνες. Καί ὅλοι οἱ πιστοί κρατοῦν στά χέρια τους τά βάγια. Καί ἀπό τό πρῶί, πολύ νωρίς, ἔρχονται οἱ γυναῖκες καί παίρνουν βάγια ἀπ' τήν Ἐκκλησιά καί τά ἀποθέτουν στούς τάφους τῶν προσφιλῶν τους κεκοιμημένων καί στά κιβώτια, ὅπου ὑπάρχουν τά ὀστά τους.

Αὐτό τό θρησκευτικό ἔθιμο, τό ὅτι κρατᾶμε τά βάγια στά χέρια μας καί τό ὅτι τά τοποθετοῦμε στούς τάφους, δέν εἶναι χωρίς βάση καί χωρίς σημασία. Ἀσφαλῶς εἶναι πρέπον καί ἄκρως ἀναγκαῖο νά γνωρίζουμε αὐτά πού κάνουμε, ἀκολουθώντας τήν παράδοση.

Πρῶτ' ἀπό ὅλα, κρατώντας τά βάγια στά χέρια μας, θέλουμε νά εἰκονίσουμε ὅλους ἐκείνους, πού ὑποδέχτηκαν τόν Χριστό, ὅταν εἰσερχόταν στή πόλη Ἱερουσαλήμ.

Εἶχαν μάθει ὅτι, ὁ Ἰησοῦς θά ἐρχόταν στήν Ἱερουσαλήμ καί ἀμέσως σάν νά δόθηκε κάποιο σύνθημα, ἔκοψαν κλαδιά ἀπό φοίνικες καί ἔστρωσαν στό δρόμο κάτω τά ρούχα τους, γιά νά ὑποδεχτοῦν ἔτσι τό Χριστό. Γιατί ἄραγε; Διότι εἶχαν μάθει ὅτι, τήν προηγούμενη ἡμέρα ὁ Χριστός εἶχε ἀναστήσει ἕναν ἄνθρωπο, τόν Λάζαρο ἀπό τή Βυθανία. Καί τά πλήθη τόν ὑποδέχονταν ὡς νικητή τοῦ θανάτου. Καί τά βάγια τά κρατοῦσαν γί αὐτό τό λόγο. Ἦταν σύμβολα νίκης.

Κι ἐμεῖς, τώρα, κρατώντας τά βάγια στά χέρια μας ὁμολογοῦμε ὅτι, πιστεύουμε τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου ἀπό τόν Χριστό καί ἀκόμη πιστεύουμε ὅτι, ὅπως ὁ Χριστός ἀνέστησε τό Λάζαρο, θά ἀναστήσει καί ἐμᾶς καί θά μᾶς καταστήσει ἄφθαρτους καί ἀθάνατους.

Τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου εἶναι σπουδαιότατο. Δί' αὐτοῦ, ὁ Χριστός πιστοποίησε «τὴν κοινή Ἀνάσταση», ὅπως λέει καί τό ἀπολυτίκιο τῆς ἑορτῆς. Ὅτι, δηλαδή, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά ἀναστηθοῦμε.

Τοποθετώντας, λοιπόν, τά βάγια στούς τάφους, δείχνουμε τὴν ἀγάπη μας στούς κεκοιμημένους. Τούς νοιώθουμε κοντά μας. Πιστεύουμε ὅτι ζοῦν, ὅτι δέν χάθηκαν, δέν ἐκηδεύστηκαν. Θέλουμε νά γιορτάσουν καί αὐτοί μαζί μέ μᾶς.

Ἅ δεύτερος λόγος, πού κρατοῦμε τά βάγια εἶναι ὅτι, θέλουμε νά ζωντανέψουμε μία πολύ ὄμορφη εἰκόνα. Μία πανηγυρική εἰκόνα ἀπό τό ὑπέροχο βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ἄς τὴν ἀπολαύσουμε. (Ἀποκάλυψη Ζ' 9-10)

«Μετά ταῦτα» (μετά τό σφράγισμα τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ ἀπό ἓναν ἄγγελο Κυρίου) «εἶδον καί ἰδού ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτόν οὐδεὶς ἐδύνατο.» (εἶδε ὁ Ἰωάννης λαό πολὺ, πού δέν μπορούσε κανεὶς νά τόν μετρήσει, τόσο πολλοὶ ἦταν) «ἐκ παντός Ἔθνους, καί φυλῶν καί λαῶν καί γλωσσῶν.» (ἐδῶ φαίνεται ἡ παγκοσμιότητα τοῦ Εὐαγγελίου καί ὅτι οἱ πιστοὶ δέν προέρχονται ἀπό κάποιο Ἔθνος μόνο ἢ φυλὴ ἢ λαό, ἀλλὰ ἀπό ὅπου καί ἂν κατάγονται, μπορούν νά σωθοῦν. Σπουδαῖο ἀντιρατσιστικό μήνυμα γιὰ ὅλες τὶς ἐποχές) «ἐστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καί ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου» (στέκονται, δέν κάθονται, στέκονται ὄρθιοι καί τιμοῦν καί λατρεύουν, καί δοξολογοῦν, καί εὐγνωμονοῦν τόν ἅγιο Τριαδικό Θεό καί τόν Μεσσία, τόν Ἰησοῦ Χριστό) «περιβεβλημένους στολάς λευκάς» (ἦταν ὅλοι ντυμένοι μέ ἄσπρα ρούχα, σύμβολα τῆς καθαρῆς ζωῆς, τῆς ἀνακαινισμένης ζωῆς. Ὅλοι τους εἶχαν ἀγωνιστεῖ κατὰ τῆς ἁμαρτίας καί ἐξῆλθαν νικητές) «καί φοίνικες ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν» (καί κρατοῦσαν ὅλοι τους κλαδιά ἀπό φοίνικες στά χέρια τους. Οἱ φοίνικες εἶναι σύμβολα τῆς νίκης. Τούς κρατοῦν καί τούς κινοῦν θριαμβευτικά γιὰ τό Χριστό, τόν νικητὴ τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς) «καί κρᾶζουσι φωνῇ μεγάλη, λέγοντες, ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καί τῷ ἀρνίῳ.»

Φωνάζουν μέ ἰσχυρὴ φωνή, κρᾶζουν, καί τί λένε; Ἡ σωτηρία τους ἀνήκει (ὀφείλεται) στόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό καί στόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Μεσσία, τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό Λόγο, πού ἔγινε ἄνθρωπος, καί

σταυρώθηκε καί αναστήθηκε, καί νίκησε τόν θάνατο, καί ἔδωσε τήν αἰώνια ζωή σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Τούς ἀνέστησε! Αὐτό εἶναι σωτηρία!

Ἡ φωνή αὐτοῦ τοῦ ἀμέτρητου πλήθους τῶν πιστῶν εἶναι ἔνδειξη μεγάλης χαρᾶς, γιά τή σωτηρία τους. Εἶναι ἔνδειξη ἄπειρης εὐγνωμοσύνης πρὸς τό Θεό. Κυρίως εἶναι ἡ μεγαλύτερη καί μεγαλοπρεπέστερη δοξολογία ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας πρὸς τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό καί τό ἄρνιο, τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, γιά τή σωτηρία πού πρόσφερε.

Ὅπως βλέπουμε σ' αὐτήν τήν εἰκόνα τῆς Ἀποκαλύψεως, φαίνεται ὅτι ἡ κοινή ἀνάσταση ἔγινε πραγματικότητα. Ἡ ἀνάσταση πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία ξεκίνησε σάν ἓνα μοναδικό γεγονός, πού ξεκίνησε μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Αὐτό τό ὁποῖο γιόρταζε καί πανηγύριζε ὁ λαός στά Ἱεροσόλυμα, τήν ἀνάσταση, δηλαδή, ἑνός μόνου ἀνθρώπου, στήν Ἀποκάλυψη φαίνεται νά πανηγυρίζει ὁλόκληρη ἡ Ἐκκλησία, τήν ἀνάσταση ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Στήν πρώτη περίπτωση, στήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, ὁ Χριστός ἔδειξε, τί μπορούσε νά κάνει.

Στήν δεύτερη, στό ὄραμα τῆς Ἀποκαλύψεως, φαίνεται, τί ὁ Χριστός πραγματοποίησε.

Ἐμεῖς οἱ πιστοί σήμερα βρισκόμαστε ἀνάμεσα σ' αὐτά τά δύο γεγονότα καί

Κρατοῦμε τά βᾶγια καί τά τοποθετοῦμε στά μνήματα.

Δηλαδή, τί κάνουμε; Συνδέουμε αὐτά τά δύο γεγονότα.

Πιστεύουμε στή Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου καί

διακηρύττουμε καί τή δική μας Ἀνάσταση!

Εἴθε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κατά τήν ἔνδοξη ἡμέρα τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά βρισκόμαστε κι ἐμεῖς ἀνάμεσα σέ ἐκεῖνο τό εὐλογημένο ἀλαλάζον πλήθος. Νά πανηγυρίζουμε τήν ἀνάστασή μας μπροστά στόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό καί στό Ἄρνιο, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό!

Μέ κάθε εὐχή καί εὐλογία

Καλή Ἀνάσταση

✠ Πρωτοπρεσβύτερος Βασ. Βασιλάκης